

A LA SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA
DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

Na Neus Riudavets Vila, Procuradora dels Tribunals, actuant en nom i representació del grup d'interès **COMISSIÓ PROMOTORA RENDA GARANTIDA DE CIUTADANIA**, segons ha quedat ja acreditat en el marc del present recurs, comparec davant aquesta Sala i, com a millor procedeixi en Dret, MANIFESTO:

Que, en compliment de la Diligència d'Ordenació notificada en data 22 de setembre de 2020, de conformitat amb els articles 52 i 128 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, en temps i forma procedeixo a formular escrit de **DEMANDA**, sobre la base dels fets i fonaments de dret que s'esgrimiran a continuació:

FETS

PRIMER.- La Llei catalana 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania, que va entrar en vigor el dia 15 de setembre de 2017, va ser resultat d'una iniciativa legislativa popular (ILP) promoguda per la Comissió Promotora que represento. Tal i com s'estableix en el preàmbul d'aquesta llei, aquesta ILP va recollir 121.191 signatures i va desembocar en un acord de la Comissió Promotora i el Govern de la Generalitat per a l'establiment de la renda garantida de ciutadania, que es va

signar el 15 de maig de 2017. Aquest acord s'aporta com a **document núm. 1** adjunt a la present demanda. La Llei 14/2017 preveia en la Disposició final Primera que el Govern de la Generalitat hauria d'iniciar els tràmits del desplegament reglamentari de dita Llei en el termini de tres mesos a comptar des de la seva aprovació.

SEGON.- En data 25 de gener de 2019 es va notificar al Sr. Diosdado Toledano, representant de la Comissió Promotora, el tràmit d'audiència del projecte de Decret del Reglament de la Llei de Renda Garantida de Ciutadania, atorgant a la meva mandant un termini de 15 dies per a formular les observacions que consideressin convenientes (consta aquesta comunicació com a document núm. 14 de l'e.a.). Així mateix, per Edicte de 28 de gener de 2019 del Secretari general del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, publicat al DOGC de 5 de febrer de 2019, es va sotmetre a informació pública el projecte de Decret, atorgant-se un termini de 15 dies per a fer-hi al·legacions.

En evacuació d'aquest tràmit, en data 11 de febrer de 2019 la Comissió Promotora va presentar les al·legacions que consten com a document núm. 20 de l'e.a. En dites al·legacions, es va posar de manifest l'existència de previsions en el projecte de Decret que vulneraven el contingut de la pròpia Llei de Renda Garantida de Ciutadania i, així mateix, previsions de les quals se n'hauria de millorar el redactat, sol·licitant-se per tant la modificació del projecte de Decret del Reglament de la Renda Garantida de Ciutadania.

TERCER.- Les al·legacions presentades per la meva mandant van ser valorades en l'*Informe jurídic preliminar actualitzat relatiu al projecte de Decret pel qual es desplega la Llei 14/2017, de 20 de juliol, de la Renda Garantida de Ciutadania*, de data

2 de desembre de 2019, que consta com a document núm. 53 de l'e.a. En les pàgines 16 a 18, aquest Informe detalla les previsions que son modificades arrel de les al·legacions presentades per la meva mandant però, respecte la mencionada al·legació conforme el projecte de Decret entra en col·lisió en algunes previsions amb la Llei de la RGC, l'esmentat informe manifesta el següent:

«En relació amb l'al·legació reiterada per la Comissió Promotora de la Iniciativa Legislativa Popular per la Renda Garantida de Ciutadania, sobre la extralimitació en la regulació en la norma projectada, i possible confrontació amb el principi de jerarquia normativa, l'Àrea Jurídica entenc que la norma projectada desplega, de conformitat amb la Llei que regula la renda garantida de ciutadania, allò que la pròpia norma ordena, d'acord amb l'article 128.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre.»

QUART.- En data 30 de març de 2020 la Comissió Jurídica Assessora (CJA) de la Generalitat de Catalunya va dictar el Dictamen 92/2020, referent al mencionat projecte de Decret de desplegament de la Llei 14/2017, de 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania, mencionant certs aspectes que havien de ser modificats. Consta aquest Dictamen com a document núm. 66 de l'e.a. Les observacions de la CJA van ser valorades per l'Informe de 20 d'abril de 2020 del Director general d'Economia Social, el Tercer Sector i els Cooperatives, que consta com a document núm. 67 de l'e.a.

CINQUÈ.- Finalment, en data 28 d'abril de 2020 va ser aprovat pel President de la Generalitat de Catalunya el Decret 55/2020, essent publicat en el DOGC de 30 d'abril de 2020.

Constitueix l'objecte del present recurs contenciós administratiu certes de les disposicions contingudes en aquest Decret 55/2020 de 28 d'abril de 2020.

A aquests fets els són d'aplicació els següents

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- ALGUNES DE LES PREVISIONS DEL DECRET IMPUGNAT REGULEN REQUISITS SUBJECTIUS PER A ACCEDIR A LA RENDA GARANTIDA DE CIUTADANIA QUE NO ESTAN PREVISTOS EN LA LLEI, VULNERANT L'ARTICLE 128.3 DE LA LLEI 39/2015 I SENT NUL·LES DE PLE DRET EN VIRTUT DE L'ARTICLE 47.2 D'AQUESTA LLEI.

Realitzant un examen del Decret impugnat a la llum de la Llei 14/2017, de 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania, en primer lloc hem de destacar la previsió continguda a l'article 4 del Decret, titulat «*Necessitats bàsiques*», la qual, malgrat trobar-se contemplada en una disposició reglamentària que pretén desenvolupar l'esmentada Llei 14/2017, suposa tant com introduir un concepte jurídic certament transcendent més enllà dels termes en que es contempla en aquesta norma amb rang de Llei que desplega i sense que aquesta contingui una habilitació reglamentària en tal sentit.

En efecte, les úniques referències de la Llei de la RGC al concepte "*necessitats bàsiques*" les trobem en l'apartat II del seu Preàmbul, a la lletra d) de l'apartat 1 de

l'article 7, sobre requisit econòmic, i a la Disposició transitòria quarta de la Llei, sobre compatibilitat de la RGC amb les rendes de treball. Aquestes tres referències que la Llei fa a "*necessitats bàsiques*" exclusivament les fa als efectes de determinar el límit econòmic del requisit i la suficiència de la quantia de la prestació econòmica, **en cap cas com a una obligació exigible als seus destinataris ni vinculada directament a una causa d'extinció del dret**, com veurem que així sí el regula el Decret impugnat.

Al fil d'això, i en relació amb bona part dels arguments jurídics en què es fonamenta aquesta demanda, ens sembla del tot oportú recordar breument, com és sobradament conegut per la Sala a la qual tenim l'honor de dirigir-nos, la cabdal rellevància jurídica del **PRINCIPI DE JERARQUIA NORMATIVA**, que determina que una norma de rang inferior no pot vulnerar o contradir els preceptes d'una norma de rang superior o, dit amb altres paraules traslladades al cas concret que aquí ens ocupa, el reglament se supedita totalment i absolutament a la llei.

Es tracta d'un principi fonamental consagrat constitucionalment (art. 9.3 CE), trobant-se així mateix positivitzat en la legislació ordinària a través de l'article 128.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, que estableix el següent: «*Las disposiciones administrativas se ajustarán al orden de jerarquía que establezcan las leyes. Ninguna disposición administrativa podrá vulnerar los preceptos de otra de rango superior*».

Per aquest motiu, tot precepte reglamentari que infringeixi un precepte legal -o de la Constitució o dels Estatuts d'Autonomia- és nul de ple dret (ex art. 47.2 de la Llei 39/2015).

Sota el sedàs d'aquest principi essencial, la regulació de les «necessitats

bàsiques» en el Decret 55/2020 és mereixedora d'una severa crítica jurídica pels següents motius:

- 1'.- L'art. 4 del Decret impugnat està dedicat en exclusiva a definir el concepte de «Necessitats bàsiques», amb el següent tenor literal:

«Necessitats bàsiques

1. Les necessitats bàsiques es defineixen com les despeses per al manteniment propi o per al manteniment de les persones que integren la unitat familiar o la unitat de convivència a la qual pertany. Aquestes despeses inclouen les derivades de l'ús de la llar, les que faciliten la comunicació, l'accés a l'educació i la cultura i el transport bàsic, a més de totes les que siguin imprescindibles per atendre una existència digna, d'acord amb la normativa en matèria de prestacions socials de caràcter econòmic.

2. A aquest efecte, es consideren ingressos destinats a garantir les necessitats bàsiques els que assegurin la salut i el benestar, especialment quant a alimentació, vestir, habitatge, assistència mèdica i serveis socials necessaris, així com l'educació obligatòria, d'acord amb el que estableixen la Declaració universal de drets humans de les Nacions Unides, del 1948, i la Llei en matèria de renda garantida de ciutadania.»

Com ja ha quedat dit, la Llei 14/2017 no autoritza/habilita al seu reglament de desenvolupament perquè delimiti el concepte de «necessitats bàsiques».

- 2ⁿ.- Directament connectat amb aquesta previsió, hem de remarcar el contingut de l'art. 16.2.d) del Decret 55/2020, que estableix una novedosa obligació pels titulars i, si escau, les persones beneficiàries de la prestació de la renda garantida de ciutadania consistent en «d) Aplicar la prestació a les finalitats corresponents per satisfer les necessitats bàsiques tal com es defineixen en l'article 4 del present Decret».

La Llei 14/2017, en el seu art. 11, en establir les obligacions dels destinataris de la prestació econòmica, no preveu aquesta concreta obligació que instaura *ex novo* el Decret 55/2020.

- 3^r.- En el mateix art. 16.2 del Decret 55/2020, trobem que en el seu apartat f) s'estableix com a obligació de les persones destinatàries de la prestació la consistent en «*Mantenir-se inscrits al Servei Públic d'Ocupació de Catalunya i no abandonar o rebutjar una oferta de feina adequada, (...)*».

En aquest sentit, l'art. 11.2.e) de la Llei 14/2017 regula l'obligació de la que porta causa aquella a la que ens acabem de referir amb el següent tenor literal: «*Mantenir-se inscrits al Servei Públic d'Ocupació de Catalunya i no rebutjar una oferta de treball adequada, segons la normativa reguladora de la prestació per desocupació*». Observi's que aquest precepte legal es refereix al fet de no «rebutjar» una oferta mentre que la disposició reglamentària hem vist que preveu com a obligació correlativa la de no «rebutjar» i, **A MÉS**, la de no «abandonar» l'oferta de feina.

En aquest sentit, no arribem a comprendre la raó de ser d'introduir, per via reglamentària, el verb «abandonar» tot afegint-lo al verb «rebutjar», sent aquest darrer el ja previst per la Llei; però en tot cas sembla evident que s'està addicionant una nova obligació -no abandonar una oferta de feina- que se suma a aquella contemplada per la Llei -no rebutjar una oferta de feina-, circumstància que esdevé transcendental atès que el seu incompliment podria donar lloc a l'extinció del dret a percebre la prestació.

- 4t.- L'anterior regulació necessàriament s'ha de vincular també amb l'art. 55.1.b) del Decret 55/2020, que estableix com a causa d'extinció del dret de

percebre dita prestació «b) L'incompliment de les obligacions regulades per aquest Decret, sens perjudici del que preveu l'article 54 d'aquest Decret».

La Llei 14/2017, en el seu art. 14.1, que estableix taxativament quines són les causes que justifiquen l'extinció del dret a percebre la prestació, en el seu apartat b) estipula com a tal «l'incompliment de les obligacions regulades per l'art. 11».

En aquest sentit, resulta obvi que no pot ser causa d'extinció de la prestació una obligació establerta pel Decret 55/2020 en contra de les previsions de la Llei reguladora de la renda garantida de ciutadania.

En definitiva, el Decret 55/2020 regula una nova obligació -no prevista a la Llei 14/2017- vinculada a la definició de les necessitats bàsiques d'aquest article 4, i, el mateix Decret estipula que la conseqüència de l'incompliment d'aquesta nova obligació és l'extinció del dret a la RGC.

Aquestes previsions del Decret 55/2020 -l'article 4, la lletra d) de l'apartat 2 de l'article 16 i la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 55- comporten una extralimitació reglamentària contrària al principi de jerarquia normativa, en la mesura que afecten a un dels elements definitoris del dret subjectiu a la RGC, les causes d'extinció del dret a la prestació econòmica. Com ja hem adduït, la Llei 14/2017 de la RGC, en el seu article 11, sobre obligacions dels destinataris, no preveu aquesta obligació que ara ha introduït el Decret, i, en conseqüència, a l'article 14.1 de la mateixa Llei 14/2017 de la RGC, que regula les causes d'extinció, tampoc es preveu lògicament l'incompliment d'aquesta obligació com a causa d'extinció del dret a la prestació de la RGC.

Davant d'això, cal recordar que la renda garantida de ciutadania és un dret subjectiu que es va reconèixer per mitjà de l'ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA a les persones i a les famílies que es troben en situació de pobresa. En concret, l'article 24.3 de l'Estatut de l'any 2006 preveu el següent: «*Les persones o les famílies que es troben en situació de pobresa tenen dret a accedir a una renda garantida de ciutadania que els assegurí els mínims d'una vida digna, d'acord amb les condicions que legalment s'estableixen*». Estem davant, doncs, d'un dret reconegut per una norma que forma part del bloc de constitucionalitat, havent-se d'interpretar de forma restrictiva les limitacions establertes a la llei reguladora i, encara més, de forma especialment poc permissiva les extralimitacions que pugui contenir el reglament de desenvolupament d'aquest dret.

SEGON.- EL DECRET 55/2020 IMPUGNAT REDUEIX DE FORMA IL·LEGAL LA QUANTIA ECONÒMICA DE LA RENDA GARANTIDA DE CIUTADANIA PEL QUE FA AL COMPLEMENT ECONÒMIC DE LA RGC A LES PENSIONS NO CONTRIBUTIVES DEL SISTEMA DE LA SEGURETAT SOCIAL.

LA GENERALITAT DE CATALUNYA REALITZA UNA INTERPRETACIÓ INCORRECTA DE LA NORMATIVA ESTATAL APLICABLE A LES PENSIONS NO CONTRIBUTIVES.

II.1.- Per tal de jutjar la legalitat del Decret impugnat en aquest punt, mereix així mateix especial atenció les previsions contingudes en la Disposició Final Primera del Decret, per la qual «*es modifiquen els articles 2.3 i 2.4, així com les seccions 2 i 3 del capítol 2 del Decret 123/2007, de 29 de maig, pel qual es determina el règim aplicable*

a la sol·licitud i concessió de les prestacions socials de caràcter econòmic de dret subjectiu, i es concreten els requisits per al reconeixement del dret a les prestacions creades en el desplegament de la Llei 13/2006, de 27 de juliol, que queden redactades de la manera següent:».

Per entendre aquesta previsió cal partir de que, segons l'article 4.5 de la Llei 14/2017, «els perceptors d'ajuts i prestacions estatals d'atur i per a l'ocupació i els perceptors de pensions contributives i no contributives de la seguretat social no tenen dret a la prestació econòmica de la renda garantida de ciutadania, sens perjudici del que regula la disposició addicional tercera sobre els supòsits de complementarietat». És a dir, la Llei de la RGC diferencia la percepció econòmica de la RGC d'una prestació complementària que té per a finalitat equiparar la resta de percepcions ja percebudes pel beneficiari a la prestació econòmica de la RGC

És per aquest motiu i en la mesura que ja estava vigent la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic, que la Llei 14/2017 de la RGC modificà l'article 21 d'aquesta Llei per mitjà de la Disposició Addicional Tercera per tal de regular, com a dret subjectiu, la prestació econòmica complementària per a les persones que rebin ajuts i prestacions estatals d'atur i per a l'ocupació i per als perceptors de pensions contributives i no contributives de la seguretat social, per equiparar-los a les quanties econòmiques de la RGC. Així les coses, les persones perceptores d'ajuts, pensions i prestacions estatals també tenen dret, si és el cas, a cobrar una prestació econòmica complementària que els equipari a les persones que perceben la RGC.

D'aquesta regulació mereix ser destacat que l'article 21.2 de la Llei 13/2006 un cop modificat per la Disposició Addicional Tercera de la Llei 14/2017, estableix que la quantia d'aquesta prestació complementària «és la que es derivi de l'aplicació de les

*condicions, circumstàncies i quanties que estableix la disposició transitòria tercera de la Llei de la renda garantida de ciutadania, i **ha d'ésser la necessària per a arribar a la quantia de la renda garantida de ciutadania vigent en cada moment, inclosa la prestació complementària d'activació i inserció***». Així mateix, l'apartat 2 de la mateixa Disposició Addicional Tercera va establir que dites prestacions complementàries entraven en vigor el 15 de setembre de 2017 –en la mateixa data que la Llei de la renda garantida de ciutadania– i l'apartat 3 d'aquesta Disposició va establir que «*les sol·licituds de les prestacions econòmiques complementàries regulades per aquesta disposició, i, si s'escau, els pagaments corresponents, es fan d'acord amb el que estableix el Decret 123/2007, del 29 de maig*».

Doncs bé, és d'aquesta darrera previsió de la qual parteix la modificació abans mencionada operada per la Disposició Final Primera del Decret impugnat 55/2020 en el Decret 123/2007, de 29 de maig, de desplegament de la Llei 13/2006, de 27 de juliol. Aquesta modificació hauria de tenir per objecte adaptar el Decret a les modificacions que la Llei 14/2017 de la RGC va fer a la Llei 13/2006, i per tal de facilitar-ne i fer-ne efectiva l'aplicació. No obstant, resulta que el Decret impugnat va més enllà, establint límits a la prestació complementària que no es deriven en cap cas de les normes amb rang de llei esmentades.

En efecte, com a continuació es desenvoluparà, el Decret 55/2020 impugnat, en contra de la regulació continguda a la Disposició Addicional Tercera de la Llei 14/2017, **utilitza el percentatge (35%) de l'import legal d'altres possibles rendes o ingressos compatibles amb la pensió no contributiva (PNC), per reduir la quantia econòmica del complement RGC a aquestes pensions no contributives a la quantia equivalent al 35% de la PNC**, malgrat suposi una reducció de la quantitat “*necessària per a arribar a la quantia de la renda garantida de ciutadania vigent en cada moment, inclosa la prestació complementària d'activació i*

inserció”, com ja hem destacat que exigeix la Disposició Addicional Tercera, sobre prestacions complementàries, de la Llei 14/2017.

II.2.- Aquesta extralimitació reglamentària és patent en el nou redactat donat per la Disposició Final Primera del Decret 55/2020 a l'article 24.2. lletra b) del Decret 123/2007, quan regula els requisits que les persones beneficiàries d'una pensió no contributiva per invalidesa o jubilació del Sistema de la Seguretat Social han de satisfer per a ser titulars de la prestació complementària als ajuts, les pensions i les prestacions estatals, incloent entre aquells requisits en el seu apartat b), a més dels ja establerts en l'article 7 del propi Decret 123/2007, el següent: *«Tenir uns ingressos o rendes anuals, excloses la pensió no contributiva i la prestació de la renda garantida de ciutadania (RGC) iguals o inferiors a l'import del percentatge legalment establert, en còmput anual, de la pensió no contributiva»*. Aquesta previsió, que estableix un requisit ex novo que no ha estat regulat per cap norma amb rang de llei (correspondria, en tot cas, preveure'l a l'article 21 de la Llei 13/2006), vulnera el principi de jerarquia normativa i la garantia de reserva de llei de tot dret subjectiu.

Com ja hem reiterat, l'article 21.2 de la Llei 13/2006 estableix que la quantia d'aquesta prestació complementària *«ha d'ésser la necessària per a arribar a la quantia de la renda garantida de ciutadania vigent en cada moment, inclosa la prestació complementària d'activació i inserció»* i, per tant, no es pot, a través del Decret 55/2020 modificar el Decret 123/2007, per establir un nou requisit sobre el nivell d'ingressos que conforma el llindar llindar econòmic per accedir a la prestació econòmica complementària, i fer-ho en una quantia inferior a la que es determina per llei.

II.3.- A més, aquesta previsió de l'article 24.2 lletra b) del Decret 123/2007 d'establiment d'un nou requisit per a ser titular de la prestació complementària té relació amb la modificació que també el Decret 55/2020 fa a l'article 25.1 del Decret 123/2007, la nova redacció del qual estableix el següent:

«La quantia de la prestació complementària que regula l'article 24.2 és la que es derivi de l'aplicació de les condicions, circumstàncies i quanties que estableix la disposició transitòria tercera de la Llei en matèria de renda garantida de ciutadania, i ha de ser la necessària per arribar a la quantia de la renda garantida de ciutadania vigent en cada moment, inclosa la prestació complementària d'activació i inserció. D'acord amb el que estableix l'article 10 de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic en matèria d'incompatibilitats, la quantia màxima de la prestació que regula aquest article es fixa en un import equivalent al percentatge de la pensió no contributiva que estableix legalment l'article 364.2 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, com a límit de les rendes o ingressos compatibles amb la pensió no contributiva.»

Cal posar de manifest, primer de tot, que aquesta part no té res a objectar respecte del primer incís d'aquesta previsió, que reproduïx la Disposició Addicional Tercera de la Llei 14/2017 ja citada i que s'estableix de forma idèntica també en l'article 25.2 per respecte a la prestació prevista a l'art. 24.3. No obstant, de forma sorprenent, s'estableix un segon incís, que ha estat subratllat, que estableix una nova i inferior quantia de la prestació econòmica complementària a les pensions no contributives de la Seguretat Social.

En l'establiment d'aquesta previsió, la Generalitat de Catalunya es basa en una normativa – la Llei General de la Seguretat Social (LGSS), aprovada pel Reial Decret

Legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre – que no és la norma que regula la RGC a Catalunya, ni és la norma que fixa la quantia de la prestació econòmica de les prestacions econòmiques complementàries de dret subjectiu de Catalunya. Aquesta Llei regula les rendes o ingressos compatibles amb la pensió no contributiva del sistema públic de la Seguretat Social (estatal) als articles 364 (en quant a la pensió no contributiva per invalidesa) i 370 (en quant a la pensió no contributiva per jubilació). En aquest sentit, l'article 364.2 estableix el següent:

«2. Las cuantías resultantes de lo establecido en el apartado anterior, calculadas en cómputo anual, son compatibles con las rentas o ingresos anuales de los que, en su caso, disponga cada beneficiario, siempre que los mismos no excedan del 35 por ciento del importe, en cómputo anual, de la pensión no contributiva. En otro caso, se deducirá del importe de dicha pensión la cuantía de las rentas o ingresos que excedan de tal porcentaje, salvo lo dispuesto en el artículo 366.»

Aquesta previsió de cap manera limita el dret de les persones perceptores de la prestació complementària a la RGC a percebre-la fins arribar a la quantia de la renda garantida de ciutadania vigent en cada moment (ex. article 21.2 de la Llei 13/2006). Per tant, la remissió que es realitza al percentatge legalment establert de la pensió no contributiva no té raó de ser i, a més, resulta contrària a la Llei reguladora de la RGC.

En vista a aquestes previsions, la recurrent Comissió Promotora de la RGC va plantejar en una carta enviada al President del Govern espanyol en data 25 d'agost de 2020, i que s'aporta com a **document núm. 2** adjunta al present escrit de demanda, *«la derogación de los apartados 2 y 3 del artículo 364 de la Seguridad Social y por extensión del artículo 370 de la misma ley, con la finalidad de evitar su utilización para limitar y recortar la prestación complementaria de la Renta Garantizada de Ciudadanía, o de otras prestaciones sociales similares»*.

En resposta a aquesta carta, el Gabinet de la Secretaria d'Estat de la Seguretat Social i Pensions del Ministeri d'Inclusió, Seguretat Social i Migracions explica el següent en el seu informe de 3 d'octubre de 2020, que s'aporta com a **document núm. 3** adjunt al present escrit de demanda (el subratllat és nostre):

«En cuanto a los artículos 364, 2.y 3., y 370 del TRLGSS cabe señalar que establecen que si los ingresos de los beneficiarios superan el límite establecido, debe reducirse la pensión no contributiva de la Seguridad Social, sin que en modo alguno obligue a la comunidad autónoma a reducir los salarios, rentas mínimas de inserción o ayudas análogas que puedan conceder. Por consiguiente, la reducción que prevén el artículo 364, 2. y 3., y el artículo 370 del TRLGSS no impide el ejercicio de las competencias autonómicas en materia de asistencia social de los pensionistas, sino que establecen un límite a la pensión no contributiva de la Seguridad Social en función del total de ingresos percibidos por el beneficiario.

Debe señalarse a este respecto que la finalidad del artículo 21 de la Ley 13/2006, de 27 de julio, de prestaciones sociales de carácter económico, es establecer una prestación que complemente la pensión no contributiva de la Seguridad Social (apartado 2), o cualesquiera otras ayudas, prestaciones y pensiones estatales distintas de aquellas que perciba el beneficiario, a fin de que el importe total percibido sea equivalente al establecido para la renta garantizada de ciudadanía que corresponda según su situación, por lo que la comunidad autónoma obligatoriamente deberá ajustar la prestación complementaria a la prestación estatal percibida en cada caso para que la suma de ambas no supere el importe que corresponda al beneficiario de renta garantizada de ciudadanía.

El hecho de que el artículo 364, 2. y 3., y el artículo 370 del TRLGSS establezcan la cautela de que cuando las rentas o ingresos anuales de los que, en su caso,

disponga cada beneficiario excedan del límite de ingresos establecido se reduzca el importe de la pensión de invalidez o de jubilación no contributiva es una norma cuya aplicación se limita estrictamente a dichas pensiones, por lo que no afecta a la actuación de las comunidades autónomas respecto de sus propias prestaciones ni obliga, en el caso concreto de la Comunidad Autónoma de Cataluña, a reducir el importe de la prestación complementaria regulada en el artículo 21 de la Ley 13/2006, de 27 de julio, sino que es este artículo, de factura autonómica, el que obliga a los órganos gestores de dicha comunidad a reducir o adaptar la prestación complementaria autonómica, con el objeto de que sumada a la prestación estatal el beneficiario no reciba una prestación total superior ni inferior a la renta garantizada de ciudadanía que le corresponda.»

Així doncs, el Gabinet esmentat va deixar clar que la problemàtica plantejada per la meva mandant no s'originava per les previsions de la LGSS i, per tant, no se solucionava amb la derogació dels preceptes citats d'aquesta llei, sinó que **aquests preceptes en cap cas impliquen una minoració de la prestació econòmica complementària de la RGC que ha de fer efectiva el Govern de la Generalitat de Catalunya**. En canvi, s'afirma que és l'article de la Llei catalana el que obliga a la reducció de la prestació complementària. Per tant, es constata la utilització fraudulenta dels preceptes de la LGSS per part de la normativa autonòmica.

II.4.- En aquest sentit, no procedeix que el reglament s'escudi en la previsió de l'article 10, sobre incompatibilitats, de la Llei 13/2006, per disminuir la quantia d'aquesta prestació, ja que aquest article en cap cas empara aquesta regulació. Es reproduïx a continuació l'article 10.1 d'aquesta llei:

«Les prestacions socials de caràcter econòmic regulades per aquesta llei són

incompatibles amb les altres prestacions econòmiques que té reconegudes el beneficiari o beneficiària o a les quals pot tenir dret per qualsevol dels sistemes de protecció públics o privats complementaris de la Seguretat Social, si la concessió de la prestació social de caràcter econòmic en pot comportar la pèrdua, la disminució o la no concessió.»

Així doncs, aquesta previsió ha de conviure amb l' article 21.2 de la mateixa Llei i no justifica ni la pèrdua -no és aquesta la previsió que el Decret 55/2020 dona a l' article 25.1 del Decret 123/2007-, ni tampoc la reducció de la quantia de la prestació econòmica complementària. Per tant, el segon incís de l'article 25.1 del Decret 123/2007 en la redacció donada pel Decret 55/2020 **vulnera l'article 21.2 de la Llei 13/2006, en la redacció donada per la Llei 14/2017 de la RGC, i, en conseqüència, és contrària al principi de jerarquia normativa i a la garantia de reserva de llei.**

Així les coses, cal insistir en què aquest article 21.2 – tal i com ja ha estat reproduït amb anterioritat – estableix que la quantia de la prestació econòmica complementària és determinada i quantificada a la Disposició Transitòria Tercera de la Llei 14/2017 de la RGC. En virtut d'aquesta quantificació, al contrari del que estableix l'article 25.1 impugnat, si en algun moment el complement que ha de fer efectiu la Generalitat és superior al 35% de la quantia anual de la pensió no contributiva, no es pot produir una reducció de la prestació econòmica complementària de la RGC, sinó una reducció de la pensió no contributiva del sistema de la Seguretat Social, que, si es el cas, podria comportar un increment en la quantia econòmica de la prestació econòmica complementària de la RGC. En canvi, la literalitat de l'article 25.1 impugnat pretén, de forma contrària a la llei, que aquesta superació provoqui una pèrdua de la RGC, conseqüència que en cap cas és la desitjada pels preceptes legals d'aplicació.

Per això, cal fer una interpretació contextual i finalista de l'article 21.2 de la Llei 13/2006, tenint en compte que el seu contingut li ha estat donat per la Llei 14/2017 de la RGC i tenint present així mateix que aquesta qüestió ara examinada ja va ser objecte de l'Acord signat el 15 de maig de 2017 entre el Govern de la Generalitat i la Comissió Promotora de la ILP per la RGC, que s'ha aportat com a document núm. 1 adjunt a la present demanda.

En conclusió, el Decret 55/2020 converteix una previsió legal establerta per, si és el cas, reduir la quantia de la pensió no contributiva de la Seguretat social en una previsió legal per reduir la quantia de la RGC.

II.5.- Per últim, en l'article 26.1 lletra c) del Decret 123/2007, en la redacció donada pel Decret 55/2020, es regula una nova causa d'extinció del dret a percebre la prestació econòmica complementària de la RGC per les persones beneficiàries de pensions no contributives de la Seguretat Social, que deriva de l'incompliment del nou requisit estipulat a l'art. 25.1 del Decret 123/2007, que, com ja s'ha dit, és contrari al principi de jerarquia normativa i a la garantia de reserva de llei. Així, aquesta previsió regula una causa d'extinció de la prestació complementària consistent en «*superar el llindar d'ingressos que estableix l'article 25.1*». Pels mateixos motius ja exposats, aquesta previsió també ha de ser declarada il·legal i, per tant, nul·la de ple dret.

TERCER.- DETERMINADES PREVISIONS DEL DECRET 55/2020 IMPUGNAT SÓN IL·LEGALS I NUL·LES DE PLE DRET EN REGULAR UNA DURADA DEL TEMPS A PERCEBRE LA RGC INFERIOR A LA PREVISTA A LA LLEI DE LA RGC

L'article 14 del Decret 55/2020 impugnat, en quant a «concurrència de titulars», estableix el següent:

«1. Durant un termini màxim d'un any, en els casos en què s'acrediti degudament la situació excepcional, es pot concedir en una mateixa llar més d'una prestació de la renda garantida de ciutadania a més d'una unitat familiar, quan els seus membres es trobin en alguna de les circumstàncies següents:

a) Acolliment provisional de familiars de fins a segon grau de consanguinitat o afinitat, en casos excepcionals derivats d'una situació d'atur de llarga durada, o tenir a càrrec fills menors d'edat.

b) Situacions derivades de desnonaments.

c) Situacions que s'esdevinguin per violència masclista.

d) Altres situacions que l'òrgan tècnic consideri segons l'excepcionalitat de la urgència social de les persones, a proposta dels serveis socials de referència.

2. En el cas d'acolliments familiars en situació excepcional, tal com es defineix en aquest article, els ingressos de la part de família que acull no es computen ni es dedueixen, en un període màxim d'un any, sens perjudici del que estableix l'apartat 2 de l'article 7 d'aquest Decret.»

Aquesta previsió té raó de ser en virtut de l'habilitació que fa al reglament la Disposició addicional Cinquena de la Llei 14/2017, que al seu torn estableix el següent:

«S'han de regular per reglament els casos en què resideix en una mateixa llar més d'una unitat familiar destinatària de la renda garantida de ciutadania. Mentre no es fa el desplegament reglamentari, l'òrgan de gestió tècnica de la renda garantida de ciutadania ha de valorar les circumstàncies dels casos de residència de més d'una unitat familiar en una mateixa llar.»

És fàcilment constatable que dita habilitació reglamentària en cap cas menciona un temps diferent al que s'estableix amb caràcter general a la Llei 14/2017 de la RGC, de dos anys (article 10.2). La possibilitat de definir reglamentàriament els casos en que poden haver dues unitats familiars en una mateixa llar, i que ambdues puguin tenir dret a la RGC, no comporta que es pugui fixar una durada inferior per al dret a la RGC, en no haver-hi a la Llei 14/2017 de la RGC cap previsió que permeti reduir la durada del dret a la RGC -pel temps en que s'estigui en situació de tenir dret a cobrar-la- en funció de tractar-se de col·lectius determinats.

Així doncs, l'incís inicial del primer paràgraf de l'article 14 del Decret 55/2020 impugnat, que preveu l'expressió *«durant un termini màxim d'un any»*, suposa una extralimitació reglamentària contrària a la Llei 14/2017 de la RGC.

La mateixa extralimitació és present en l'article 5.4 del Decret 55/2020 impugnat, que preveu, en quant al caràcter complementari de la renda garantida de ciutadania, que *«en els casos de contractes d'inserció laboral a temps parcial en una empresa subjecta a un programa d'inserció, la compatibilitat es revisa com a mínim anualment, fins al màxim de temps establert per a aquest tipus de contractes»*. Com ja ha estat exposat, la RGC es concedeix per períodes successius de dos anys, sense que sigui vàlida una previsió reglamentària que estableixi, en quant a la durada del temps a percebre la RGC, un temps inferior a l'establert a la llei.

En aquest sentit, com és de veure en la pàgina 17 de l'*Informe jurídic preliminar actualitzat relatiu al projecte de Decret pel qual es desplega la Llei 14/2017, de 20 de juliol, de la Renda Garantida de Ciutadania*, de data 2 de desembre de 2019, que consta com a document núm. 53 de l'e.a. (que com s'ha descrit en els Fets va respondre – entre d'altres – les al·legacions presentades per la meva mandant), esmenta el següent:

«Les al·legacions acceptades per la unitat promotora i que comporten canvis en la norma projectada son:

- Es modifica l'article 5.4 i quedarà: "En els casos de contractes d'inserció laboral, a temps parcial, en una empresa subjecte a un programa d'inserció la compatibilitat es revisarà com a mínim anualment, fins el màxim de temps establert per aquest tipus de contractes." »¹ (subratllat en l'original).

Nogensmenys, aquesta modificació no pot ser considerada en absolut suficient per eludir la il·legalitat abans exposada, atès que la norma continua preveient, en comptes del termini de dos anys, el termini d'un any, sense que aquest fet es vegi modificat per l'adjunció de l'expressió «*com a mínim*». Per tant, l'article 5.4 del Decret 55/2020 ha de ser declarat nul de ple dret.

¹ Aquesta modificació, com és constatable, va ser la darrera, excepte pel canvi lingüístic del verb «revisarà» per «revisa».

QUART.- NUL·LITAT DELS ARTICLES 57.2 I 58.5 DEL DECRET 55/2020 EN PREVEURE SUPÒSITS DE COMPENSACIÓ DE LA PERCEPCIÓ DE LA RGC MALGRAT LA LLEI DE LA RGC PROHIBEIX LA SEVA RETENCIÓ.

L'article 3.3 de la Llei 14/2017 de la RGC estableix que «*la renda garantida de ciutadania, atenent l'objecte i la finalitat de la prestació, no pot ésser objecte de cessió, embargament o retenció*». És evident que dita previsió té com a finalitat garantir la percepció de la RGC en tant que configurada com una ajuda bàsica per gaudir d'una vida digna i, per tant, es prohibeix la cessió, l'embargament i la retenció de l'ajuda.

En aquest context, resulta clarament il·legal les previsions contingudes en els articles 57.2 i 58.5 del Decret 55/2020 impugnat, en preveure supòsits de compensació de la RGC. Així, l'article 57.2 estableix el següent (el subratllat és nostre):

«En el cas de persones que hagin estat titulars d'alguna prestació econòmica de caràcter social i hagin generat deute amb l'Administració, no es pot modificar la titularitat de la prestació fins que els deutes esmentats hagin estat cancel·lats o compensats, o s'hagi acordat un ajornament o fraccionament del deute amb l'Administració, excepte en els supòsits de víctimes de violència masclista.»

I l'article 58.5 estableix, al seu torn:

«Als efectes previstos en el paràgraf anterior, l'òrgan tècnic pot proposar, al director general competent en matèria de renda garantida de ciutadania, efectuar d'ofici la compensació o el descompte mensual de prestacions de la renda garantida de ciutadania en vigor. Aquesta compensació o descompte no

pot superar un percentatge màxim del 30% de la quantia màxima de la renda garantida de ciutadania que pogués correspondre, en el supòsit d'absència total de recursos, en funció del nombre total de persones de la unitat familiar.»

El fet que es prevegi que la RGC pot ser compensada suposa una vulneració de l'article 3.3 de la Llei de la RGC, en tant que **no respecta «l'objecte i la finalitat de la prestació»**.

CINQUÈ.- NUL·LITAT DELS ARTICLES 18.2 I 54.2 DEL DECRET 55/2020 EN PREVEURE DE FACTO UN SUPÒSIT D'EXTINCIÓ DE LA PRESTACIÓ DE LA RGC QUAN LA LLEI DE LA RGC PREVEU QUE DIT SUPÒSIT TÉ COM A CONSEQÜÈNCIA LA SUSPENSÍO DE LA PRESTACIÓ.

L'article 18 del Decret 55/2020 impugnat regula les «obligacions addicionals per a les persones destinatàries de la prestació complementària d'activació i inserció», establint en el primer apartat que, «a més de les obligacions que estableixen els articles 16 i 17 d'aquest Decret», dites persones tenen, entre d'altres, l'obligació de «signar el compromís de seguir l'acord d'inserció laboral o d'inclusió social i, quan sigui ofert, acordar-lo, subscriure'l i complir-lo» (lletra a). Cal tenir present que la lletra a) de l'article 11.3 de la Llei de la RGC estableix com a obligació dels beneficiaris de la prestació complementària d'activació i inserció «signar el compromís de seguir, i quan sigui ofert, acordar, subscriure i complir, el pla individual d'inserció laboral o d'inclusió social.» És evident que les dues previsions anteriorment citades són pràcticament idèntiques.

En aquest mateix sentit, l'article 13.2 de la Llei de la RGC estableix el següent:

«La prestació complementària d'activació i inserció se suspèn per l'incompliment de qualsevol de les obligacions que estableixen els apartats 2 i 3 de l'article 11, i també per l'incompliment per part del beneficiari del pla d'inclusió social o d'inserció laboral.»

Així doncs, és evident que l'obligació de complir amb l'acord d'inserció laboral o d'inclusió social es configura legalment com un supòsit de suspensió de la percepció. No obstant això, l'article 18.2 del Decret 55/2020 converteix aquest supòsit de suspensió en un supòsit d'extinció en establir que *«l'incompliment de les obligacions establertes en aquest article són causa d'extinció de la prestació»*. És més, l'article 54.2 del mateix Decret 55/2020 impugnat estableix el següent:

«La prestació complementària d'activació i inserció se suspèn per l'incompliment de qualsevol de les obligacions que estableixen els articles 18.1.a) i 18.1.b), sense perjudici del que preveu l'article 18.2, i també per l'incompliment per part del beneficiari de l'acord d'inclusió social o d'inserció laboral, sempre que no sigui causa d'extinció.»

D'aquesta manera, l'incís final d'aquesta previsió, que preveu *«sempre que no sigui causa d'extinció»*, també vulnera la Llei de la RGC, ja que conjuntament amb l'article 18.2 del mateix Decret preveuen un supòsit d'extinció de la percepció quan, per al mateix supòsit, la Llei preveu que dita prestació es suspengui.

SISÈ.- DETERMINADES PREVISIONS DEL DECRET 55/2020 IMPUGNAT HAURIEN DE SER PRECISADES PEL TRIBUNAL PER A PODER SUPERAR EL CONTROL DE LEGALITAT PER RESPECTE A LA LLEI 14/2017 DE RENDA GARANTIDA DE CIUTADANIA.

VI.1.- Com aquesta Sala bé coneix, correspon al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya efectuar el control de legalitat de les disposicions generals emanades de la Generalitat de Catalunya. Aquest control de legalitat no només es circumscriu a la declaració de nul·litat dels preceptes il·legals, sinó que, si així és peticionat per alguna de les parts, el Tribunal pot exposar la interpretació correcta d'un determinat precepte d'una disposició general a fi que sigui conforme a la normativa amb rang de llei. Així ho ha entès el Tribunal Suprem, entre d'altres, en la Sentència de la Sala del Contenciós Administratiu núm. 2768/2016 de 22 de desembre (recurs de cassació núm. 629/2015). Aquesta Sentència, que és especialment paradigmàtica d'aquesta doctrina jurisprudencial, estableix el següent en el Fonament de Dret Quart:

«Con carácter general, las sentencias que resuelven los recursos directos interpuestos contra una disposición de carácter general, ex artículo 25.1 de la LJCA, como es el caso, normalmente realizan e incorporan, al aplicar el ordenamiento jurídico, una determinada interpretación normativa y en este sentido podrían ser consideradas, en un sentido amplio, como interpretativas. Lo que sucede es que en este caso la sentencia que se impugna considera que determinadas normas del Decreto autonómico impugnado en la instancia, para ser conformes con la Constitución y el resto del ordenamiento jurídico, han de ser interpretadas en una forma que establece la sentencia, que es lo que caracteriza a las sentencias interpretativas en sentido estricto. De modo que la actuación administrativa habrá de ajustarse, si no quiere incurrir en vicio de invalidez, a la interpretación que la sentencia establece al respecto.»

Acorde con la caracterización de este tipo de sentencias, va de suyo que no se incurre en incongruencia cuando ninguna de las partes haya solicitado en el proceso que se dictara una sentencia interpretativa , pues la recurrente solicitó la nulidad de la norma reglamentaria y la recurrida que se declarara conforme a Derecho. En ese espacio que aparece entre una pretensión estimatoria y otra desestimatoria encuentra su lugar la sentencia interpretativa porque desestima el recurso y la norma reglamentaria es conforme a Derecho siempre que sea interpretada en el sentido que fija la propia sentencia. Tampoco resulta exigible, desde luego, que se haga el planteamiento de la "tesis" a las partes antes de dictarse sentencia, ex artículo 33.2 de la LJCA , siempre, naturalmente, que el juzgador no aprecie que la cuestión que se somete a su enjuiciamiento no ha sido apreciada debidamente por las partes, y que se trate tan sólo, atendiendo a su posición en el proceso, de fijar la interpretación correcta, y conforme con el ordenamiento jurídico, de dicha norma reglamentaria.»

Així doncs, amb al límit establert a l'article 71.2 de la LJCA, segons el qual «*los órganos jurisdiccionales no podrán determinar la forma en que han de quedar redactados los preceptos de una disposición general en sustitución de los que anularen*», no existeix cap obstacle a què els òrgans jurisdiccionals realitzin una interpretació de la normativa reglamentària examinada a la llum de la normativa amb rang legal que es desenvolupa, per tal d'assegurar l'efectiu compliment de la Llei i la seguretat jurídica. És més, aquesta pràctica jurisprudencial és habitual i acceptada per l'Alt Tribunal, com hem vist.

En aquest cas, ens trobem amb una varietat de disposicions que poden dur a confusió o ser interpretades de forma restrictiva i contrari a l'esperit i la finalitat de la Llei de la qual emana per part de la Generalitat de Catalunya en el moment d'aplicar el

Reglament de la renda garantida de ciutadania. Per tant, a continuació s'exposen aquests preceptes del reglament impugnat dels quals se'n demana que la seva validesa quedi supeditada a una concreta interpretació efectuada per la Sala, per tal que siguin conformes amb la normativa amb rang de llei a la que es troben subjectes.

VI.2.- En primer lloc, cal que la Sala limiti la previsió continguda en l'article 11.2 del Decret 55/2020 impugnat. L'article 11 regula els *«requisits per accedir a la titularitat del dret a la renda garantida de ciutadania»*, establint-se en el primer apartat una sèrie de requisits i preveient, en el segon apartat, que *«el compliment de tots els requisits establerts en aquest article ha de continuar existint mentre es tramita el procediment de concessió i es percep la prestació»*. Aquesta última previsió, tal i com ja va al·legar la Comissió Promotora en el tràmit d'informació pública, pot ser aplicada de forma abusiva per part dels òrgans administratius competents i, per tant, cal que la Sala limiti el sentit de dita norma.

En concret, tal i com està redactat el precepte impugnat, podria succeir que la Generalitat denegues l'ajuda de la RGC en cas que durant la tramitació administrativa la persona sol·licitant trobés una feina a temps complet. Cal tenir present que l'article 10.5 de la llei de la RGC estableix que *«en el cas que un destinatari de la renda garantida de ciutadania accedeixi a un lloc de treball a jornada completa, continua percebent la prestació complementària d'activació i inserció durant sis mesos»*. Aquesta previsió cal posar-la en relació amb la lletra a) de l'article 13.1 de la mateixa llei, que estableix, com a causa de suspensió de la percepció de la RGC, *«l'obtenció d'un treball temporal a jornada completa, sens perjudici del que estableix l'article 10.5»*.

D'aquesta manera, l'obtenció d'un treball temporal a jornada completa es configura a través d'una norma amb rang de llei com un supòsit de suspensió de la

percepció, i no pas com un supòsit d'extinció. Malgrat això, l'article 11.2 preveu *de facto* una causa d'extinció de la RGC que podria suposar una contradicció amb una previsió amb rang de llei. Per tant, cal que la Sala estableixi una interpretació de la norma reglamentària que no suposi una extralimitació de l'habilitació que efectua la Llei de la RGC.

VI.3.- En segon lloc, l'article 17.3 del Decret 55/2020 estableix la documentació acreditativa que els beneficiaris de la RGC han d'aportar a l'òrgan gestor per tal de demostrar haver complert amb un supòsit d'absència excepcional justificada, al qual es refereix l'art. 16.2.g). Sorprèn que la lletra c) de l'art. 17.3 requereixi «*la documentació que acrediti les despeses originades per l'absència excepcional*», quan la Llei 14/2017 de la RGC no condiona el "dret" d'absència excepcional a una determinada quantia de les despeses per viatjar, i, en aquest sentit, amb aquesta previsió del Decret sembla que es vulgui introduir una causa, no regulada a la Llei, per tal de considerar que l'absència és injustificada.

Així doncs, és necessari que la Sala declari que la documentació requerida en virtut d'aquesta lletra c) no ha de ser considerada indispensable per tal que es tingui per justificada l'absència excepcional per part de l'òrgan gestor en cas que, atenent el fet causant, sigui evident que la documentació acreditativa de les despeses no sigui indicativa de l'absència.

VI.4.- En tercer lloc, respecte l'article 24.2 del Decret 123/2007, en la redacció donada pel Decret 55/2020 ara impugnat, del qual ja se n'ha valorat la lletra b), correspon fixar-nos també en la lletra a), que estableix com a requisit per a ser titular de la prestació complementària el següent:

«No dur a terme cap activitat laboral i no tenir la possibilitat d'incorporar-se al món del treball. La no realització d'activitat laboral i la impossibilitat d'incorporar-se al món del treball s'ha de justificar mitjançant la declaració expressa i responsable de la persona interessada, que s'ha d'adjuntar a la sol·licitud de la prestació, segons model normalitzat, en què es manifestin aquests extrems. L'ens o l'òrgan gestor pot considerar que no realitzen activitat laboral les persones que no consten com a altes a la Seguretat Social; així com efectuar les oportunes comprovacions davant el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya i altres organismes adients.»

Encara que tal requisit no existeix a la Llei 14/2017 de la RGC, el cert és que aquesta és una inherent a les pensions no contributives, sens perjudici d'allò que regula l'article 366 de la LGSS, que permet mantenir el dret a la pensió no contributiva i compatibilitzar-la amb activitats compatibles amb l'estat d'invalidesa. Si es manté el dret a cobrar la pensió no contributiva, es manté el dret a cobrar la prestació econòmica complementària fins a la quantia de la RGC.

Si el requisit de no realitzar cap activitat laboral s'entén en la forma que s'acaba d'exposar, no es genera cap vulneració legal, contràriament, si aquest requisit s'interpreta en contra de la compatibilitat legalment establerta per a les pensions no contributives de la Seguretat Social, és contrària al principi de jerarquia normativa i a la garantia de reserva de llei. Per tant, correspon al Tribunal declarar que la interpretació correcta del precepte citat és la que s'ha exposat, és a dir, que cal interpretar el precepte sense perjudici de la compatibilitat amb les activitats compatibles amb l'estat d'invalidesa.

VI.5.- En quart lloc, la Disposició Addicional Única del Decret 55/2020 impugnat estableix el següent:

«Els expedients de prestacions de renda garantida de ciutadania que estiguin vigents en el moment de l'entrada en vigor d'aquest Decret són revisats per l'òrgan competent a fi d'avaluar la possible pròrroga de la prestació, a l'efecte de comprovar el compliment dels requisits que regula aquest Decret.»

Com ja s'ha posat de manifest al llarg de la present demanda, l'article 10.2 de la llei de la RGC estableix que la durada de la prestació de la RGC és de dos anys, per tant, cal que la Sala estableixi que la interpretació correcta d'aquesta disposició és que l'avaluació per l'òrgan competent de la possible pròrroga de la prestació a què es refereix dita disposició es realitzarà un cop finalitzats els dos anys pels quals es va concedir la prestació.

I per tot el que acabem d'exposar,

SOL·LICITO, que es tingui per presentat aquest escrit, i en mèrits del seu contingut, es tingui per formulada la demanda rectora d'aquest recurs en nom i representació del grup d'interès **COMISSIÓ PROMOTORA RENDA GARANTIDA DE CIUTADANIA** contra el Decret 55/2020, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei 14/2017, de 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania i es modifica el Decret 123/2007, de 29 de maig, pel qual es determina el règim aplicable a la sol·licitud i concessió de les prestacions socials de caràcter econòmic de dret subjectiu, i es concreten els requisits per al reconeixement del dret a les prestacions creades, en desplegament de la Llei 13/2006, del 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic; i, amb estimació íntegra del mateix, i seguits els tràmits pertinents,

- (1) S'anul·lin les següents previsions de la disposició general impugnada:

i- L' article 4.

ii- L'article 5.4.

iii- L'incís inicial del primer paràgraf de l'article 14, en què estableix «*durant un termini màxim d'un any*».

iv- De l'article 16.2, s'anul·li la lletra d) i la menció a «*no abandonar*» present en la lletra f).

v- L'article 18.2.

vi- L'incís final de l'article 54.2, que preveu «*sempre que no sigui causa d'extinció*».

vii- La lletra b) de l' article 55.

viii- L'article 57.2.

ix- L'article 58.5.

x- Les següents previsions contingudes en la Disposició Final Primera, que modifica les seccions 2 i 3 del capítol 2 del Decret 123/2007, de 29 de maig, pel qual es determina el règim aplicable a la sol·licitud i concessió de les prestacions socials de caràcter econòmic de dret subjectiu, i es concreten els requisits per al reconeixement del dret a les prestacions creades en el desplegament de la Llei 13/2006, de 27 de juliol: la lletra b) de l'article 24.2, el segon incís de l'article 25.2, la lletra c) de l'article 26.1, i l'apartat 3 de l'article 26 bis, tots ells de l'esmentat Decret 123/2007.

- (2) Es declari que la conformitat a Dret de les previsions tot seguit detallades queda condicionada a la interpretació que ha estat exposada en el Fonament de Dret Sisè de la present demanda i que es reproduïx també a continuació:

i- L'article 11.2, que cal interpretar-lo en el sentit que la Generalitat de Catalunya no es podria emparar en dita previsió per tal de denegar l'ajuda de la RGC en cas que durant la tramitació administrativa la persona sol·licitant trobés una feina a temps complet.

ii- La lletra c) de l'article 17.3, que cal interpretar-la en el sentit que «*la documentació que acrediti les despeses originades per l'absència excepcional*» no ha de ser considerada indispensable per tal que es tingui per justificada l'absència excepcional per part de l'òrgan gestor en cas que, atenent el fet causant, sigui evident que la documentació acreditativa de les despeses no sigui indicativa de l'absència.

iii- La lletra a) de l'article 24.2, que cal interpretar-la en el sentit que el requisit de no realitzar cap activitat laboral s'entén sense perjudici de la compatibilitat amb les activitats compatibles amb la situació d'invalidesa.

iv- La Disposició Addicional Única, que cal interpretar-la en el sentit que l'avaluació per l'òrgan competent de la possible pròrroga de la prestació a què es refereix dita disposició es realitzarà un cop finalitzats els dos anys pels quals es va concedir inicialment la prestació.

- (3) I, tot això, amb expressa condemna en costes a l'Administració demandada, a l'empara de l'article 139 de la Llei Jurisdiccional.

ALTRESSÍ DIC PRIMER: que, de conformitat amb el que disposa l'article 40.1 de la LJCA, aquesta part fixa la quantia d'aquest recurs en indeterminada.

I, en la seva virtut,

SOL·LICITO: que tingui per feta la manifestació anterior i per fixada la quantia del recurs.

ALTRESSÍ DIC SEGON: Que, de conformitat amb l'article 60.1 de la Llei Jurisdiccional, interessa al Dret d'aquest part que es rebí el plet a prova amb la finalitat d'acreditar els fets exposats en el cos d'aquest demanda i, més particularment, sobre el següents extrems:

- Extralimitació reglamentària en l'establiment d'una regulació específica en quant a les «necessitats bàsiques» sense que aquesta regulació estigui habilitada per la llei.
- Infracció de la llei de la RGC en l'establiment de causes d'extinció de la prestació de RGC que no estan previstes a la llei.
- Remissió de forma irregular a la normativa de caràcter estatal reguladora de la pensió no contributiva.
- Extralimitació reglamentària en l'establiment d'una durada inferior del temps a percebre la RGC al previst en la llei de la RGC.
- Vulneració de la llei 14/2017 de la RGC en establir-se el caràcter negatiu del

silenci administratiu en percepcions regulades per la llei, havent-se de regular el caràcter negatiu del silenci per mitjà d'una norma amb rang de llei.

- Incorrecta redacció de determinats preceptes legals que generen dubtes interpretatius que cal que siguin aclarits pel Tribunal.

Així mateix, sobre la base del mateix art. 60.1 de la Llei Jurisdiccional i sense perjudici de fer ús, en el seu cas i en el moment processal oportú, de la facultat que contempla el seu art. 60.2, passo a proposar formalment els mitjans de prova dels quals intenta fer-se valer aquesta part, que són:

I.- DOCUMENTAL PÚBLICA I PRIVADA.- Consistent en què es tinguin per reproduïts els documents acompanyats a l'escrit d'interposició del present recurs, aquells de l'expedient administratiu que han estat esmentats al llarg d'aquest escrit i, així mateix, els documents acompanyats al present escrit de demanda.

I, en la seva virtut,

SOL·LICITO: Que tingui per proposats els mitjans de prova d'aquesta representació processal i, un cop declarada la seva pertinència i utilitat, ordeni el que s'escaigui per a la seva pràctica.

ALTRESSÍ DIC TERCER: que, a l'empara de l'article 62 de la Llei Jurisdiccional, interessa al Dret d'aquesta part que es proveeixi el present recurs per a

la presentació de l'escrit de conclusions.

I, en la seva virtut,

SOL·LICITO: que es proveeixi el present recurs per a l'evacuació del tràmit de conclusions escrites.

Barcelona, a 17 de novembre de 2020.

Marc Vilar Cuesta

Advocat. Col·legiat ICAB núm. 27.447

Neus Riudavets Vila

Procuradora dels Tribunals

